

Šišenski teritorialci zgled uspešnosti

Od leta 1968, ko smo začeli razvijati teritorialno obrambo, za katero so skrb prevzele družbenopolitične skupnosti, so bili na tem področju doseženi vidni uspehi. Teritorialne enote, ki so namenjene obrambi našega glavnega mesta so oborožene s sodobnim orožjem (in ne tistim, ki ga je redna vojska odpisala) in opremljene tako, da zagotavljajo enotam tudi usposabljanje in bivanje v najtežjih razmerah. V Ljubljani delujejo štabi teritorialne obrambe v vseh občinah. Po besedah zastopnika komandanta TO Ljubljana—Šiška tov. Mitje BROŠA, so enote TO v Šiški ene boljše v Ljubljani. V uredništvu smo izrabili to priložnost in se z njim pogovarjali o organiziranosti teritorialnih enot, usposobljenosti kadrov in težavah s katerimi se srečujejo pri svojem delu.

»Usposobljenost enot teritorialne obrambe je predvsem odvisna od usposobljenosti rezervnih vojaških starešin, torej od ljudi, ki vodijo te naše enote. Od njihovega znanja je namreč odvisno, kako bodo te enote izurjene. Tovrstnega dela se lotevajo zelo resno in odgovorno zato so kos še tako zahtevnim nalogam, ki jih na vajah ni malo. Te fante je zares treba pohvaliti. Ob tem pa ne gre prezreti, da smo v zadnjih letih zelo pomladili naše vrste. Prej je bila TO starostna, zlasti je bilo to zaznati v vodstvenih strukturah. Zdaj pa je povprečna starost okoli 30, 35 let, kar je z vojaškega stališča najbolj primerna, saj fantje v teh letih najbolj odgovorno dojemajo svojo vlogo in jih je strokovno najlažje usposabljanje. Potrebujemo pa še veliko z znanjem oboroženih kadrov za katere se še posebej zavzema komandant TO mesta Ljubljana polkovnik Janez REBOLJ, ki je v tej smeri zares veliko naredil. To nenadnje potrjujejo tudi rezultati usposabljanja.«

Teritorialne enote se redno urijo na osnovnih in dopolnilnih usposabljanjih, seveda po sprejetem letnem načrtu, ki ga potrdi tako republiški kot mestni štab TO in družbenopolitična skupnost preko svojega komiteja, predvsem sveta za SLO in DS. In ker enote TO delujejo predvsem na terenu je seveda zelo pomembno sodelovanje s krajevnimi skupnostmi, družbenopolitičnimi skupnostmi, ter zlasti z združenim delom, kjer teritorialci združujejo svoje delo.

»Enote naše teritorialne obrambe so glede na naloge sestavljene iz posebnih enot, kot so denimo izvidniške, diverzantske, protiklepne, protiletalske in druge in zahtevajo več urjenja. Pri tem pa je treba poudariti« je nadaljeval Mitja

BROŠ, »da so predvsem bolj obremenjeni starešine, medtem ko se ostali pripadniki enot TO usposabljujejo le enkrat največ dvakrat na leto. Zavedamo se, da je to za delovne organizacije veliko breme, saj nas po eni strani gmotno podpirajo, po drugi pa jim za dalj časa vzamemo ljudi, ki so na odgovornih delovnih mestih, vendar so tudi v naših enotah zelo odgovorni in brez njih je vsaka vaja, iz že prej omenjenih razlogov, težko izvedljiva.«

Žal pa za te ljudi še niso našli ustrezne rešitve, da bi jim to delo lahko tudi družbenopolitično vrednotili in priznali. Tako je v zadnjem času moč zaznati upadanje udeležbe na vajah, vendar upajo, da bodo tudi tej nalogi kos in da bodo našli za oboje ustrezno rešitev — tako za združeno delo, kot za teritorialno obrambo.

A to ni edina težava s katero se v štabu srečujejo.

»Če se zazrem v naš štab, kjer sem sicer šele pred kratkim prevzel dolžnost komandanta, lahko trdim, da nas je glede na razsežnost programa usposabljanja premalo. Zavedati se namreč moramo, da smo industrijsko zelo močna občina in po številu prebivalcev največja v Ljubljani, kar pomeni, da imamo v naših vrstah, v primerjavi z drugimi občinami, veliko več pripadnikov TO, sestav štaba pa je vsepovsod enak. Skratka, za bolj strokovno delo, ki smo si ga začrtali, potrebujemo več ljudi. Tudi delovni pogoji niso zavidanja vredni saj smo glede na našo razvejano dejavnost zelo utesnjeni. Kljub vsemu pa še enkrat lahko povem, da smo v Šiški tehnično in strokovno na visoki ravni, kar je med drugim tudi zasluga prejšnjega komandanta TO v naši občini tov. Janeža Hermana«, je ob koncu pogovora povedal Mitja Broš.

Na vaji ljubljanskih teritorialcev na rtu Kamenjak

Protiletalci pokazali odlično znanje

Na rtu Kamenjak pri Pulju so se v prvih jesenskih dneh bojno urile enote protiletalske obrambe teritorialne obrambe mesta Ljubljane, ki so jo sestavljali vojaki iz občin Vič—Rudnik, Center in Šiška pod poveljstvom Miroslava GREGORIČA. Na tem skrajnem istrskem otoku se teritorialci usposabljujejo le vsakih pet let, kajti takšna vaja je zelo draga, saj zahteva vsestransko mobilizacijo ljudi in tehnike. Nujna pa je, ker je treba tovrsto tehniko, ki je namenjena za obrambo Ljubljane in je v sestavu teritorialne obrambe, preizkušati in odstraniti morebitne napake. Pa tudi človek, ki se bori s topovi proti letalom napake ne sme zgrešiti, ker je lahko usodna. Zato se morajo fizično in predvsem psihično temeljito pripravljati.

Urjenje je tako trajalo dvanajst dni. Toda fantom, ki jim je življenje v zelenih uniformah čez noč spremenilo ritem življenja, zato na obrazih ni ugasnil smeh in ne zastal korak. Hitro so se prilagodili tej pusti prašni zemlji, bivanju v šotorih in burji, ki na morju nikomur ne prizanaša. Večinoma pa so se Ljubljančani poglobljali v protiletalske topove in se seznanjali z novostmi na področju tovrstne tehnike. »Krona« njihovega usposabljanja pa sta bila zadnja dva dneva, ko so v praksi morali preveriti znanje, ki so si ga pridobili v teh desetih dneh. V streljanju z bojnim strelivom so dokazali, da so odlični strelci.

Sestrelili so celo tarčo, ki jo je visoko nad morjem vleklo letalo 800 metrov za sabo. Vajo so si ogledali tudi predsednik IS SML Hrvoje Draškovič, predsednik MK ZKS dr. Iztok Winkler, izvršni sekretar za SLO pri MK ZKS Franc Rus, komandant TO mesta Ljubljane polkovnik Janez Rebolj in predstavniki ljubljanskih občin ter jo ocenili kot zelo uspešno.

V. V.

